

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/104/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118202152
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4118202152.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobcov: 1/ A. B. (neznámy), 2/ C. B. (neznáma), 3/ C. D. (neznáma), 4/ E. E. (neznáma), 5/ E. A., (neznáma), a 6/ A. E. (neznámy), zastúpených Slovenským pozemkovým fondom, so sídlom Búdková 36, 811 04 Bratislava, IČO: 17 335 345, proti žalovaným: 1/ F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX, XXX XX H. I., 2/ I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/XX, XXX XX H. I., zastúpenej Mgr. Ľudmilou Krajínčákovou Blahovou, advokátkou so sídlom Jána Hollého 1468/1, 951 35 Veľké Zálužie, a 3/ K. C. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, XXX XX M., zastúpenému Mgr. Monikou Martonovou, advokátkou so sídlom Vajnorská 8/A, 831 04 Bratislava, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaného 3/ proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 25C/15/2018-283 zo dňa 03.07.2018 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti určenia vlastníckeho práva žalobcov 1/, 2/, 3/ k nehnuteľnostiam zapísaným v katastri nehnuteľností Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor, pre okres N., obec H. I., katastrálne územie H. I., ako pozemky registra „O.“, parcela č. XXX záhrady o výmere 68 m² a parcela č. XXX orná pôda o výmere 2692 m², p o t v r d z u j e .

Žalobcom 1/, 2/, 3/ priznáva voči žalovanému 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že žalobcovia 1/ až 3/ sú podieloví spoluvlastníci, a to A. B. v podiele 3/8, C. B. v podiele 4/8, C. D. v podiele 1/8, nehnuteľností zapísaných v evidencii Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor, nachádzajúcich sa v okrese N., obec H. I., katastrálne územie H. I., a to pozemkov registra „O.“ parc. č. XXX/X orná pôda o výmere 520 m², parc. č. XXX/X orná pôda o výmere 47 m², parc. č. XXX/X orná pôda o výmere 289 m², parc. č. XXX záhrady o výmere 68 m², parc. č. XXX orná pôda o výmere 2692 m², žalobcovia 4/ a 5/ sú podieloví spoluvlastníci, a to E. E. v podiele 1/2, E. A. v podiele 1/2 k nehnuteľnosti zapísanej v evidencii Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor, nachádzajúcej sa v okrese N., obec H. I., katastrálne územie H. I., a to pozemku registra „O.“ parc. č. XXX záhrady o výmere 334 m². Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 137, § 180 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 46 ods. 1, § 123, § 129, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 133 ods. 1, § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka a § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcom 1/ až 5/ a žalovanej 2/ ako plne úspešným stranám sporu priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobcovia ako neznámi vlastníci zastúpení Slovenským pozemkovým fondom sa podanou žalobou domáhali určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam s tým, že žalobcovia 1/ až 3/ sú podieloví spoluvlastníci, a to A. B. v podiele 3/8, C. B. v podiele 4/8, C. D. v podiele 1/8 nehnuteľností zapísaných v evidencii Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor, nachádzajúcich sa v okrese N., obec H. I., katastrálne územie H. I., a to pozemkov registra „O.“ parc. č. XXX/X orná pôda o výmere 520 m², parc. č. XXX/X orná pôda o výmere 47 m², parc. č. XXX/X orná pôda o výmere 289 m², parc. č. XXX záhrady o výmere 68 m², parc. č. XXX orná pôda o výmere 2692 m², a tiež určenia, že žalobcovia 4/ a 5/ sú podieloví spoluvlastníci, a to E. E. v podiele 1/2 a E. A. v podiele 1/2 nehnuteľností zapísanej v evidencii Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor, nachádzajúcej sa v okrese N., obec H. I., katastrálne územie H. I., a to pozemku registra O. parc. č. 256 záhrady o výmere 334 m². Žalobca 6/ sa domáhal určenia výlučného vlastníctva k pozemkom registra „E“, nachádzajúcim sa v kat. úz. H. I., a to k parc. č. XXX o výmere 2198 m² a parc. č. XXX o výmere 334 m². Žalobcovia žalobu odôvodnili tým, že nadobudli vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam a boli evidovaní ako ich vlastníci v katastri nehnuteľností. Žalovaný 1/ však získal vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na základe notárskych zápisníc, ktorými osvedčil vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. V trestnom konaní sp. zn. 5T/119/2012 bolo preukázané, že žalovaný 1/ nebol dobromyseľný užívateľ predmetných nehnuteľností a notársku zápisnicu dal v podstate vyhotoviť bez jeho vedomia A. P. Q.. Časť nehnuteľností žalovaný 1/ potom previedol darovacou zmluvou na A. E.. Nehnuteľnosti - parc. č. XXX a parc. č. XXX - predal kúpnu zmluvou R. A. M. a následne ich nadobudol žalovaný 3/. Žalobcovia pri určení vlastníckeho práva považovali za podstatné to, že žalovaný 1/ nebol dobromyseľný pri nadobudnutí vlastníckeho práva a žalovaní 2/ a 3/ nadobudli vlastníctvo od nevlastníka.

3. Súd na základe vykonaného dokazovania žalobe žalobcov 1/ až 5/ voči žalovaným 1/ a 3/ vyhovel a určil, že žalobcovia 1/ až 5/ sú vlastníckmi sporných nehnuteľností. Podľa názoru súdu v spore bolo nepochybne preukázané, že k odňatiu vlastníckeho práva žalobcov došlo v rozpore so zákonom na základe notárskych zápisníc o vydržaní, ktoré boli neplatnými právnymi úkonmi, vyhotovenými v prospech žalovaného 1/ bez toho, aby mal o nich vedomosť. Žalovaný 1/ vzhľadom na uvedené skutočnosti so žalobou súhlasil. Žalovaný 3/ poukazoval na svoju dobromyseľnosť pri nadobúdaní nehnuteľností parc. č. XXX a parc. č. XXX v roku 2014. Predchádzajúci vlastníci, žalovaný 1/ a R. A. M., neboli ohľadne užívania nehnuteľnosti dobromyseľní. Vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie voči žalovanému 1/, v ktorom bol vypočutý aj R. A. M. a v ktorom bola doložená aj kúpna zmluva medzi ním ako kupujúcim a žalovaným 1/ ako predávajúcim, museli mať vedomosť o protiprávnom nadobudnutí nehnuteľností notárskymi zápisnicami o vydržaní. Sporné strany poukazovali na rozdielne rozhodnutia Ústavného súdu SR – žalobcovia poukázali na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 50/2010 a žalovaný 3/ na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2016.

4. Vzhľadom na osobitosti tejto veci súd urobil záver, že rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 549/2016 nie je možné aplikovať na nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaným 3/. Uvádzané rozhodnutie vyvracia zásadu "nemo plus iuris...", avšak nešpecifikuje podrobne, za akých konkrétnych okolností k takémuto postupu môže dôjsť. Podľa názoru súdu je objektívna všeobecná lehota 10 rokov, ubehnutím ktorej by bolo možné konštatovať, že vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník ako nadobúdateľ v dobrej viere. Počas tohto obdobia musí oprávnený pôvodný vlastník spĺňať charakteristiku nedbalého vlastníka a na druhej strane nový vlastník musí byť počas celej doby dobromyseľný. V tomto prípade nešlo o nedbalého vlastníka a žalovaný 3/ bol dobromyseľný len počas svojej doby evidencie vlastníka nehnuteľnosti. Do tejto doby nemožno zaradiť obdobie, počas ktorého mal nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaný 1/ a ani R. A. M.. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie nepovažoval argumenty žalovaného 3/ o dobromyseľnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam za dôvodné. Nemožno pritom jednoznačne konštatovať, že by Slovenský pozemkový fond (ďalej aj „SPF“) nehájil záujmy neznámych vlastníkov. Na základe podania SPF v roku 2006 sa viedlo trestné konanie voči žalovanému 1/. Aj keď až do roku 2018 nepodal žalobu o určenie vlastníctva, riešil v rámci trestného konania otázku pochybnosti notárskych zápisníc. Súd mal teda za to, že zástupca vlastníkov nekonal tak, že by nevyvinul žiadnu snahu po dobu viac ako 13 rokov na zabezpečenie zachovania vlastníckeho práva neznámych vlastníkov, resp. nápravu vzniknutého stavu.

5. Zamietnutie žaloby žalobcu 6/ súd prvej inštancie odôvodnil preukázaním toho, že tento žalobca nebol neznámym vlastníkom, pretože po jeho smrti prebehlo aj dedičské konanie, a z tohto dôvodu nebol ako neznámy vlastník vo veci aktívne legitimovaný. Predmetom nároku žalobcu 6/ boli parcely č. XXX o

výmere 2198 m² a parcela č. XXX o výmere 334 m². Žalovaná 2/ je však vlastníčkou parcely č. XXX o výmere 334 m² a parcely č. XXX o výmere 60 m². Vo vzťahu k tejto časti žaloby neboli žalovaní všetci, ktorí by boli vlastníkami žalovaných nehnuteľností, teda neboli pasívne legitimované všetky dotknuté subjekty. Žalovaná 2/ nadobudla nehnuteľnosti darovacou zmluvou od právneho nástupcu žalobcu 6/, ktorý ich nadobudol od žalovaného 1/, a tým považoval súd „tento rozpor za konvalidovaný“.

6. Proti tomuto rozsudku vo výroku o určení vlastníckeho práva podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný 3/, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobu žalobcu 1/ až 3/ voči nemu zamietnuť, resp. rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podané odvolanie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Namietal, že pojem „neznámy vlastník“ znamená, že vlastník nie je známy, a teda on sám, prípadne jeho príbuzní o nehnuteľnosti buď nevedia alebo o ňu nevidia záujem. Slovenský pozemkový fond nevykonával 13 rokov žiaden úkon na zabezpečenie ochrany vlastníckeho práva neznámych vlastníkov. Od roku 2006, kedy podal podnet na začatie trestného konania, bol pasívny. S nekonaním SPF sa súd prvej inštancie vôbec nevyšporiadal. Taktiež sa nevyšporiadal s jeho tvrdením o význame skúmania a vysvetľovania z časového hľadiska okolností a príčin podania žaloby zo strany SPF. Odmietol tvrdenie súdu, že vyššie riziko nesie nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere až po ubehnutí objektívnej všeobecnej lehoty 10 rokov s analogickým použitím ustanovenia § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Namietal použitie tejto analógie, keďže šlo o posúdenie lehoty, počas ktorej bol pôvodný vlastník nedbalým vlastníkom a nový vlastník bol vlastníkom v dobrej viere. O jeho dobromyseľnosti súd pochybnosti nemal. Nehnuteľnosti nenadobudol v rozpore s právnym poriadkom SR. Vyjaval pochybnosti o nestrannosti súdu. Súd prvej inštancie neaplikoval novší nálezh Ústavného súdu SR prelamujúci zásadu nemo plus iuris. V konaní mal mať on širšiu ochranu vlastníckeho práva ako neznámy vlastník. Záverom poukázal na materiálnu vykonateľnosť rozhodnutia, pretože rozhodnutie po nadobudnutí právoplatnosti nebude záväzné pre R. A. M. a on nemá legitímnu možnosť na uplatnenie vrátenia kúpnej ceny voči R. A. M. ako predávajúcemu.

7. Slovenský pozemkový fond ako zástupca žalobcov vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na svoje vyjadrenie vo veci zo dňa 15.05.2018.

8. Žalovaný 3/ následne vo vyjadrení uviedol, že spoliehanie sa na nepremlčateľnosť vlastníckeho práva bez účinenia patričných krokov na ochranu vlastníckeho práva možno považovať za zneužívanie práva. Poukázal na nálezh Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2016 a sp. zn. I. ÚS 151/2016. Žalobcovia a ani súd o jeho dobromyseľnosti pochybnosti nemali. S vyjadrením žalobcov, že žalobu o určení vlastníckeho práva môžu podať kedykoľvek, sa stotožnil, avšak žalobca by si mal byť vedomý, že opomínanie plnenia povinností vyplývajúcich vlastníkovi z právnych predpisov, musí viesť k určitým právnym následkom.

9. Zástupca žalobcov v ďalšom vyjadrení uviedol, že žalobcovia boli vlastníkami predmetných nehnuteľností. Bolo preukázané, že k odňatiu ich vlastníckeho práva došlo v rozpore so zákonom na základe notárskych zápisníc o vydržaní, ktoré boli neplatnými právnymi úkonmi. Súd vo svojom rozhodnutí dostatočne zdôvodnil činnosť SPF za neznámych vlastníkov, pričom zabezpečil zrozumiteľné a dostačujúce informácie o skutkovom stave, ktoré boli podkladom jeho rozhodnutia. Stotožnil sa aj s právnym posúdením a aplikáciou príslušných ustanovení súdom prvej inštancie na prejednanú vec.

10. Žalovaný 3/ vo svojom ďalšom vyjadrení odkázal na jeho predchádzajúce vyjadrenia. Opätovne poukázal na nečinnosť SPF trvajúcu 13 rokov. Žalobcovia ani ich zástupca sa o sporné nehnuteľnosti nestarali spôsobom riadneho hospodára. Zdôraznil význam nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 151/2016 zo dňa 03.05.2017. Žalobcovia neobhájili svoju nečinnosť čo do zachovania vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam. Opreli sa len o argument, ktorý je možné v konečnom dôsledku vyhodnotiť iba ako zneužívanie práva.

11. Krajský súd v Nitre o odvolaní žalovaného 3/ rozhodol rozsudkom č. k. 12Co/240/2018-372 zo dňa 03.12.2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti zmenil a žalobu v tejto časti určenia vlastníckeho práva žalobcov zamietol a žalovanému 3/ priznal voči žalobcom 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe dovolania žalobcov 1/, 2/, 3/ voči rozhodnutiu odvolacieho súdu uznesením č. k. 2Cdo/168/2021-447 zo dňa 29.06.2023 rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/240/2018-372 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na nález ústavného súdu z 19.01.2021 sp. zn. I. ÚS 510/2016 (podobne aj rozhodnutie ústavného súdu z 09.02.2021 sp. zn. IV. ÚS 59/2021) korigujúci do istej miery svoje predošlé rozhodnutia vo vzťahu k nastolenej právnej otázke. Uviedol, že uvedený nález otvoril cestu k ustáleniu (predtým nejednotnej, resp. rozdielnej) rozhodovacej praxe najvyššieho (dovolacieho) súdu v tejto otázke, a to prostredníctvom uznesenia veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia z 27.04.2021 sp. zn. 1VObdo/2/2020 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 56/2021. Dovolací súd viazaný právnymi závermi vyslovenými veľkým senátom v uznesení sp. zn. 1VObdo/2/2020 dospel v preskúmanom prípade k záveru, že pokiaľ odvolací súd založil svoje rozhodnutie v dovolateľmi nastolenej právnej otázke na inom právnom názore, podľa ktorého ochrana žalobcov 1/ až 3/ ako pôvodných vlastníkov sporných nehnuteľností zaručovaná zásadou nikto nemôže previesť viac práv, než má sám bola v predmetnej veci prelomená ochranou dobrej viery žalovaného 3/ ako nadobúdateľa sporných nehnuteľností (za situácie, keď nešlo ani o jeden z taxatívne vymedzených prípadov, ktoré zákon v súvislosti s nadobudnutím vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje), treba mať za to, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Vzhľadom na to prijal dovolací súd záver, že dovolanie žalobcov 1/ až 3/ je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Krajský súd v Nitre postupoval v intenciách záverov dovolacieho súdu a ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP), po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 3/ je nedôvodné, a preto rozsudok v odvolaní napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. Podľa obsahu spisu neznámi žalobcovia v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom sa podanou žalobou domáhali určenia vlastníckeho práva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam. K predmetným nehnuteľnostiam boli žalobcovia evidovaní ako ich vlastníci v katastri nehnuteľností s poukazom na ROEP - Z 851/2002. Žalovaný 1/ si nechal notárskymi zápisnicami N 142/2005, N 149/2005, N 148/2005 osvedčiť nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vydržaním. V trestnom konaní sp. zn. 5T/119/2012 bolo preukázané, že žalovaný 1/ nebol dobromyseľným užívateľom predmetných nehnuteľností a notársku zápisnicu dal vyhotoviť A. P. Q. ako jeho zástupca bez jeho vedomia. Časť nehnuteľností parc. č. XXX a parc. č. XXX previedol žalovaný 1/ darovacou zmluvou zo dňa 10.01.2009 na A. E., právneho nástupcu žalobcu 6/. Po A. E. dedila C. S., ktorá tieto nehnuteľnosti ďalej previedla na žalovanú 2/. K parcelám č. XXX a XXX previedol žalovaný 1/ ako predávajúci vlastnícke právo kúpnu zmluvou zo dňa 28.04.2010 kupujúcemu, A. M.. Následne A. M. uzatvoril dňa 04.02.2014 kúpnu zmluvu k týmto parcelám (č. XXX C. XXX) a previedol vlastnícke právo k nim na žalovaného 3/.

15. Vo veci samej rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, pričom určil vlastnícke právo v prospech žalobcov tak, ako je uvedené vyššie v bode 1. tohto odôvodnenia, a vo zvyšku žalobu zamietol. Zamietnutie žaloby v tejto časti sa týkalo určenia vlastníckeho práva žalobcu 6/ a smerovalo voči žalovanej 2/. Proti rozsudku podal odvolanie len žalovaný 3/, a to proti tej časti výroku, ktorá sa týkala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným v evidencii Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor, nachádzajúcim sa v okrese Nitra, obec H. I., katastrálne územie H. I., a to pozemkom registra „O.“, parc. č. XXX záhrady o výmere 68 m² a parc. č. XXX orná pôda o výmere 2692 m². Keďže iná časť tohto rozsudku a ani výrok o zamietnutí zvyšku žaloby a rovnako ani výroky o trovách konania s nimi súvisiace neboli odvolaním napadnuté, rozsudok v týchto častiach nadobudol právoplatnosť a tieto výroky neboli ani predmetom odvolacieho konania.

16. V predmetnej veci podstatou sporu je, že pôvodní vlastníci - žalobcovia, ktorí sú zastúpení SPF na podklade ustanovenia § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách - sa domáhajú určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam voči ich súčasným vlastníkom evidovaným v katastri nehnuteľností. Žalovaný 3/ uzatvoril kúpnu zmluvu s R. A. M. v dobrej viere a jeho dobromyseľnosť pri nadobúdaní vlastníctva konštatoval v odôvodnení napadnutého rozsudku aj súd prvej inštancie. Žalovaný 3/ v podanom odvolaní namietal, že súd o jeho

dobromyseľnosti pochybnosť nemal, a teda je dôvodné, aby jeho vlastníckemu právu bola poskytnutá náležitá ochrana. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie naozaj nevyplýva pochybnosť o dobromyseľnosti žalovaného 3/. Aj zo zápisnice o pojednávaní dňa 03.05.2018 vyplýva, že ani sporové strany nespochybňovali dobromyseľnosť žalovaného 3/ pri nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Môžeme teda vychádzať zo záverov súdu prvej inštancie, svedčiacich v prospech dobromyseľnosti žalovaného 3/ pri uzatváraní kúpnej zmluvy ohľadom sporných nehnuteľností. Žalovaný 3/ sa nemal odkiaľ dozvedieť o tom, že nehnuteľnosti v skutočnosti nadobúda od nevlastníka R. A. M..

17. Bez ohľadu na dobromyseľnosť nadobúdateľa však podľa najnovšej judikatúry platí, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má. Odvolací súd preto poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VObdo/2/2020 zo dňa 27.04.2021, ktorý prijal záver, že „na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, a to ani v prípade, že na jeho podklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. S poukazom na právnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet), nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľností. Dobrá viera nadobúdateľa, že hnuťelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. Ustanoveniu § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), ktoré upravuje hodnovernosť údajov katastra, nezodpovedá výklad, podľa ktorého už len sama evidencia vlastníctva nehnuteľnosti v katastri nehnuteľnosti zakladá dobrú vieru evidovaného vlastníka v to, že je vlastník.“ Rovnaké závery vyplynuli aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/278/2019 zo dňa 29.06.2021, ktorý poukázal práve na právne závery vyslovené veľkým senátom vo vyššie uvedenom uznesení, a tiež z rozhodnutí najvyššieho súdu v obdobných veciach sp. zn. 7Cdo/174/2020, 9Cdo/232/2021, 1Cdo/127/2022.

18. Vychádzajúc zo všetkých horeuvedených skutočností musel odvolací súd konštatovať, že žalobcovia 1/ až 3/ preukázali, že žalovaný 1/ nikdy nenadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, keďže osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva vydané notárom A. A. M. bolo neplatným právnym úkonom, na základe ktorého žalovaný 1/ a následne ani R. A. M. nikdy nenadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam a z tohto dôvodu ho ani R. M. nemohol ďalej previesť na žalovaného 3/. Žalovaní 1/ a ani R. A. M. neboli ohľadom užívania nehnuteľností dobromyseľní, keďže v prebiehajúcom trestnom konaní voči žalovanému 1/, bol vypočutý aj R. M., ktorý musel mať vedomosť o protiprávnom nadobudnutí nehnuteľností notárskymi zápisnicami o vydržaní. Žalovaný 3/ napriek svojej dobromyseľnosti nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k sporným pozemkom ani v súlade s § 134 Občianskeho zákonníka, keďže si nemohol započítať vydržaciu dobu svojich predchodcov, ktorí neboli dobromyseľní.

19. Odvolací súd preto odvolanie žalovaného 3/ posúdil ako neopodstatnené, stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie o dôvodnosti podanej žaloby tak, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Vo všeobecnosti v odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Napadnuté rozhodnutie nevykazuje známky arbitrárnosti a spĺňa všetky náležitosti rozhodnutia zakotvené v § 220 ods. 2 CSP. Preto odvolací súd rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. V odvolacom konaní boli úspešní žalobcovia 1/, 2/, 3/, preto im podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP patrí voči žalovanému 3/ v celom rozsahu náhrada trov vynaložených v tomto štádiu konania. Odvolací súd vzhľadom na to podľa § 396 ods. 1 CSP a podľa § 453 ods. 3 CSP rozhodol, že žalobcovia 1/, 2/, 3/ majú voči žalovanému 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania, o výške ktorých podľa § 252 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).